

Jeffrey Archer

In het volle zicht

Vertaling Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Jeffrey Archer

Oorspronkelijke titel: *Hidden in Plain Sight*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp

Omslagontwerp: Olga Grlic

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Hayden Verry, Arcangel Images / © Miguel Sobreira, Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1057 1

ISBN 978 94 027 6617 2 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juli 2022

Originale uitgave verschenen bij Macmillan, een imprint van Pan Macmillan, Londen.

The right of Jeffrey Archer to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

14 april 1986

Met z'n vieren zaten ze om de tafel naar de grote mand te staren.

‘Aan wie is-ie geadresseerd?’ vroeg de commissaris.

William las het met de hand geschreven etiket hardop voor. ‘Fijne verjaardag, commandant Hawksby.’

‘Maak maar open, Warwick,’ zei de Hawk, achteroverleunend in zijn stoel.

William stond op, maakte de twee leren riemen los en tilde het deksel op van de reusachtige rieten mand die was volgestouwd met wat zijn vader ‘lekkernijen’ zou hebben genoemd.

‘Blijkbaar waardeert iemand ons,’ zei inspecteur Lamont en hij pakte een fles whisky van boven uit de mand. Tot zijn verrukking was het Black Label.

‘En hij of zij kent ook onze zwakheden,’ zei de commissaris terwijl hij er een doos Montecristo-sigaren uit haalde en deze op de tafel voor zich zette. ‘Jouw beurt, hoofdagent Roycroft,’ voegde hij eraan toe, en hij rolde een van de Cubaanse sigaren tussen zijn vingers.

Jackie nam haar tijd om iets van het verpakkingstro te verwijderen voordat ze een potje foie gras ontdekte, een luxe die haar salaris ver te boven ging.

‘En ten slotte hoofdagent Warwick,’ zei de commissaris.

William rommelde rond in de mand totdat hij stuitte op een fles olijfolie uit Umbrië. Die zou Beth lekker vinden, wist hij. Hij wilde net weer gaan zitten toen hij een enveloppe zag. Het was gericht aan de koninklijk onderscheiden commissaris Hawksby en er stond **PERSOONLIJK** op. Hij gaf het aan de baas.

Hawksby scheurde het open en trok er een handgeschreven kaartje uit. Zijn gezicht verried niets, hoewel de ongesigneerde notitie niet duidelijker geweest kon zijn. *Volgende keer meer geluk.*

Toen het kaartje om de tafel werd doorgegeven, maakten de glimlachen plaats voor fronsen en werden de net verworven geschenken vlug in de mand teruggelegd.

‘Weten jullie wat het nog erger maakt?’ vroeg de politiechef. ‘Ik ben vandaag ook echt jarig.’

‘En dat is niet het enige,’ zei William, die het team vervolgens vertelde over zijn gesprek met Miles Faulkner in het Fitzmolean. Dat vond plaats kort na de onthulling van Rubens’ schilderij *Kruisafneming*.

‘Maar als die Rubens vals is,’ zei Lamont, ‘waarom arresteren we Faulkner dan niet om hem terug te sturen naar de Old Bailey? Dan zal rechter Nourse het woordje “voorwaardelijk” uit zijn vonnis schrappen en hem de komende vier jaar opsluiten.’

‘Niets zou me een groter plezier doen,’ zei Hawksby. ‘Maar als het schilderij origineel blijkt te zijn, zal Faulkner ons een tweede keer voor gek hebben gezet, en wel op het meest openbare toneel.’

William werd overrompeld door de volgende vraag van de commissaris.

‘Heb jij je verloofde gewaarschuwd dat de Rubens weleens vals zou kunnen zijn?’

‘Nee, sir. Ik dacht niets tegen Beth te zeggen totdat u had besloten welke actie we moeten ondernemen.’

‘Mooi. Laten we dat zo houden. Dat zal ons iets meer tijd geven om ons te beraden over onze volgende zet, want we zullen als Faulkner moeten gaan denken als we hem verdomme ooit hopen te pakken. Goed, en nu weg met dat ding,’ beval hij, wijzend naar de mand. ‘En zorg ervoor dat hij in het geschenkenregister wordt bijgeschreven. Maar niet voordat hij op vingerafdrukken is onderzocht, al verwacht ik niet dat de forensisch expert iets anders zal vinden dan onze vingerafdrukken en mogelijk die van een onschuldig personeelslid van Harrods.’

William pakte de rieten mand op en nam hem mee naar de ruimte ernaast, waar hij Angela, de secretaresse van de commissaris, vroeg of ze hem door wilde sturen naar D705 voor vingerafdrukken. Het viel hem onwillekeurig op dat ze een beetje teleurgesteld oogde. ‘Ik hoopte de cranberrysaus te krijgen,’ gaf ze toe. Toen hij even later naar het kantoor van de baas terugkeerde, was hij verbaasd dat de rest van het team met de handen op de tafel zat te slaan.

‘Ga zitten, rechercheur en hóófdagent Warwick,’ zei de commissaris.

‘Onze koorknaap is voor de verandering eens sprakeloos,’ zei Lamont.

‘Dat zal niet lang duren,’ beloofde Jackie, en iedereen barstte in lachen uit.

‘Wat willen jullie horen, het goede of het slechte nieuws?’ vroeg de commandant toen ze allemaal weer zaten.

‘Het goede nieuws,’ zei inspecteur Lamont, ‘omdat jullie mijn laatste rapport over de diamantensmokkelaars niet leuk gaan vinden.’

‘Laat me raden,’ zei Hawksby. ‘Ze zagen je aankomen en zijn allemaal ontkomen.’

‘Erger, vrees ik. Ze kwamen niet eens opdagen, en dat geldt ook voor de zending diamanten. Ik heb een avond doorgebracht met twintig van mijn tot de tanden gewapende mensen, starend naar de zee. Dus kom maar op met het goede nieuws, sir.’

‘Zoals jullie allemaal weten heeft agent Warwick zijn examen voor hoofdagent gehaald, ondanks het feit dat hij een van de demonstranten tegen kernenergie een schop tegen z’n –’

‘Dat heb ik helemaal niet gedaan,’ protesteerde William. ‘Ik vroeg hem beleefd om wat te bedaren.’

‘Wat de examinerator zonder twijfel heeft geaccepteerd; zo is de reputatie van jouw koorknaap.’

‘En wat is het slechte nieuws?’ vroeg William.

‘In jouw nieuwe rol als rechercheur-hoofdagent word je overgeplaatst naar Narcotica.’

‘Jij liever dan ik,’ verzuchtte Lamont.

‘Echter,’ vervolgde de commandant, ‘in zijn wijsheid vindt de hoofdcommissaris dat een winnend team niet uit elkaar mag worden gehaald, dus jullie twee voegen je vanaf de eerste van de maand bij hem als onderdeel van een elitedrugseenheid.’

‘Ik neem ontslag,’ zei Lamont, en in een gespeeld protest sprong hij overeind.

‘Dat dacht ik niet, Bruce. Je hebt nog maar anderhalf jaar te gaan tot je pensioen en als hoofd van de nieuwe eenheid word jij gepromoveerd tot hoofdresearcheur.’

Deze aankondiging ontlokte een tweede uitbarsting van enthousiast bonzen op de tafel.

‘De eenheid dient afzonderlijk van een van de bestaande drugseenheden te opereren. Hij zal slechts één doel hebben, maar daar kom ik zo aan toe. Eerst wil ik jullie laten weten dat het team zal worden aangevuld door een nieuwe rechercheur-agent die onze vaste koorknaap weleens zou kunnen overtreffen.’

‘Dit wil ik zien,’ zei Jackie.

‘Nou, je zult niet lang hoeven wachten. Hij zal zich over een paar minuten bij ons voegen. Hij heeft een uitstekend cv en heeft rechten gestu-

deerd in Cambridge, waar hij in de Boat Race een *blue* toegekend heeft gekregen.’

‘Heeft-ie gewonnen?’ vroeg William.

‘Twee jaar op rij,’ zei de Hawk.

‘Dan had hij misschien bij de rivierpolitie moeten gaan,’ zei William. ‘Als ik het me goed herinner vindt de Boat Race plaats tussen Putney en Mortlake, dus hij zou weer terug op straat belanden.’

Dit veroorzaakte meer gebons op de tafel.

‘Volgens mij zul je merken dat hij op het droge net zo indrukwekkend is,’ zei de commissaris toen het applaus was weggestorven. ‘Hij heeft er al drie jaar dienst op zitten bij de regionale misdaadbestrijding in Crawley. Maar er is nog iets wat ik moet zeggen voordat –’

Een harde klop op de deur onderbrak de Hawk voordat hij zijn zin kon afmaken. ‘Binnen,’ zei hij.

De deur ging open en een lange, knappe jongeman kwam binnen. Hij zag eruit alsof hij zo van de set van een populaire tv-politieserie gelopen kwam in plaats van de regionale recherche.

‘Goedemiddag, sir,’ zei hij. ‘Ik ben agent Paul Adaja. Ik moest me bij u melden.’

‘Neem plaats, Adaja,’ zei de Hawk, ‘dan zal ik je voorstellen aan de rest van het team.’

William sloeg Lamonts gezicht nauwlettend gade terwijl Adaja de handen schudde met een niet-glimlachende inspecteur. Het beleid van de Met, de politie van Londen, was om te proberen meer agenten met een etnisch diverse achtergrond te rekruteren, maar tot nu toe was men daar ongeveer net zo goed in geslaagd als in het aanhouden van diamantsmokkelaars. William was nieuwsgierig waarom iemand als Paul zelfs maar had overwogen om bij de politie te gaan, en hij was vastberaden om hem zich snel deel van het team te laten voelen.

‘Agent Adaja, dit teamoverleg houden we elke maandagochtend,’ zei

de chef, 'om ons allemaal up-to-date te brengen over hoe grote onderzoeken vorderen.'

'Of niet vorderen,' zei Lamont.

De Hawk negeerde de onderbreking. 'Laten we verdergaan,' zei hij. 'Is er nog nieuws over Faulkner?'

'Zijn vrouw, Christina, heeft weer contact opgenomen,' zei William. 'Ze heeft gevraagd om mij te spreken.'

'Nee maar. Enig idee waarom?'

'Nee, sir. Ik heb geen idee wat ze wil. Maar ze maakt er geen geheim van dat ze er net zo op gebrand is om haar man achter de tralies te krijgen als wij. Dus ik kan me niet indenken dat ze voorstelt om thee te drinken in het Ritz om alleen maar hun scones met slagroom te proeven.'

'Mevrouw Faulkner zal goed op de hoogte zijn van elke andere criminele activiteit waarbij haar man betrokken is, wat voor ons natuurlijk bijzonder nuttig is,' zei Lamont. 'Maar ik zou die vrouw voor geen cent vertrouwen.'

'Ik ook niet,' zei Hawksby. 'Maar als ik zou moeten kiezen tussen Faulkner en zijn vrouw, beschouw ik haar als het minste van twee kwaden. Maar slechts met een halve centimeter verschil.'

'Ik kan de uitnodiging altijd afslaan.'

'Echt niet,' reageerde Lamont. 'Misschien krijgen we nooit een grotere kans om Faulkner op te sluiten, en vergeet niet: hoe klein het vergrijp ook is, door de voorwaardelijke straf van de rechter zou hij minstens vier jaar in de bak zitten.'

'Klopt,' zei de Hawk. 'Maar, hoofdagent Warwick, je kunt ervan op aan dat Faulkner ons net zo scherp in de gaten zal houden als wij hem, en hij heeft zeker een privédetective die zijn vrouw het klokje rond volgt totdat de echtscheiding er eindelijk door is. Dus hoewel een kopje thee in het Ritz aanvaardbaar is, geldt dat niet voor een etentje. Ben ik duidelijk?'

‘Overduidelijk, sir, en ik weet zeker dat Beth het met u eens zou zijn.’

‘En onthoud goed dat de versprekingen van mevrouw Faulkner altijd goed ingestudeerd zijn geweest. En ze beseft natuurlijk al te goed dat alles wat ze jou vertelt woord voor woord zal worden herhaald zodra je weer bij de Yard aankomt.’

‘Waarschijnlijk zelfs voordat haar chauffeur haar heeft afgezet bij het appartement aan Eaton Square,’ voegde Lamont daaraan toe.

‘Goed, dan nu terug naar waar we het over hadden. Er zijn verscheidene zaken waar je de nieuwe afdeling Kunst en Antiek over zult moeten brieven voordat je aan je nieuwe opdracht begint.’

‘U stond op het punt ons te vertellen hoe de nieuwe eenheid zal verschillen van alle andere bestaande drugseenheden toen agent Adaja binnenkwam.’

‘Ik kan jullie nu niet al te veel vertellen,’ zei de Hawk, ‘maar jullie zullen slechts één doel hebben, en dat zal niet zijn dat je kleine dealers pakt die op straat cannabis verkopen aan wietrokers.’ Plotseling was iedereen klaarwakker. ‘De hoofdcommissaris wil dat we een man identificeren wiens naam we niet kennen en van wiens verblijfplaats we niet zeker zijn, behalve dat hij ergens ten zuiden van de rivier in de regio Londen woont en werkt. We weten echter waar zijn dagelijkse werk uit bestaat.’ De Hawk sloeg een dossier open waarop STRIKT GEHEIM stond.

2

‘En, ben je geslaagd voor je hoofdagentexamen?’ vroeg zijn vader. ‘Of ben je voorbestemd om de rest van je leven agent te blijven?’

Williams gezicht verried niets, alsof hij in de getuigenbank tegenover de vooraanstaande raadsheer stond.

‘Op een dag zal uw zoon hoofdcommissaris zijn,’ zei Beth en ze schonk haar toekomstige schoonvader een warme glimlach.

‘Ik wacht nog altijd op de uitslag,’ verzuchtte William met een knip-oog naar zijn verloofde.

‘Ik weet zeker dat je met vlag en wimpel bent geslaagd, lieverd,’ zei zijn moeder. ‘Maar als je vader hetzelfde examen moest doen, zou ik daar niet zo op vertrouwen.’

‘Dat is iets waar we het allemaal over eens kunnen zijn,’ zei zijn zus.

‘Een vonnis dat wordt geveld zonder onderbouwing met bewijzen of feiten,’ zei Sir Julian, en hij verrees uit zijn stoel en begon door de kamer te lopen. ‘Zeg eens, welke vorm heeft dit examen?’ vroeg hij en hij klemde de revers van zijn jasje vast alsof hij een weifelende jury toesprak.

‘Er zijn drie onderdelen,’ zei William. ‘Fysiek, met onder andere een

loopje van acht kilometer dat je binnen de veertig minuten moet afleggen.’

‘Weinig hoop dat mij dat lukt,’ erkende Sir Julian terwijl hij door de kamer bleef lopen.

‘Zelfverdediging, waarbij ik me nog maar net staande hield.’

‘Ook geen enkele kans,’ zei Sir Julian, ‘tenzij het een verbale aanval was in plaats van een lijfelijke.’

‘En dan moet je tot slot gekleed in je uniform en met een wapenstok in de hand drie baantjes zwemmen zonder te zinken.’

‘Ik raak al uitgeput als ik er alleen maar aan denk,’ zei Grace.

‘Tot dusver is je vader op alle drie de punten gezakt,’ zei zijn moeder, ‘dus hij zou zeker voor de rest van zijn leven als agent straatdienst hebben.’

‘Zijn ze bij de politie ook maar enigszins geïnteresseerd in geestelijke scherpte,’ vroeg Sir Julian terwijl hij voor hen tot stilstand kwam, ‘of draait het enkel om wie zich het vaakst kan opdrukken?’

William gaf niet toe dat er eigenlijk geen fysieke test was en dat hij zijn vader gewoon had opgenaaid. Maar hij was nog steeds vastbesloten om hem nog even in de waan te laten.

‘Daarna kwamen de praktische tests, pa. Het zal fascinerend zijn om te zien of u die beter afgaan.’

‘Ik ben zover,’ zei Sir Julian en hij hervatte zijn ommetje.

‘Je moet drie plaatsen delict bezoeken zodat de examinatoren kunnen zien hoe je onder verschillende omstandigheden zou reageren. Bij de eerste test, toen ik een autobestuurder na een lichte botsing moest laten blazen, deed ik het vrij goed. Het meetresultaat was oranje, niet rood, wat betekende dat hij weliswaar had gedronken, maar niet meer dan is toegestaan.’

‘Heb je hem aangehouden?’ vroeg Grace.

‘Nee, ik liet het bij een waarschuwing.’

‘Waarom?’ wilde Sir Julian weten.

‘Omdat hij de blaastest net aan doorstond en bovendien onthulde de landelijke database dat hij als chauffeur geen eerdere overtredingen had begaan, dus als ik hem had aangehouden, had hij weleens zijn baan kunnen kwijtraken.’

‘Je bent een watje,’ zei Sir Julian. ‘Volgende?’

‘Ik moest een roofoverval op een juwelierszaak natrekken. Een winkelmedewerker stond te gillen en de manager was in shock. Ik heb ze eerst gekalmeerd, daarna om assistentie verzocht, de plaats delict verzegeld en op ondersteuning gewacht.’

‘Tot nu toe lijkt je het heel goed te doen,’ zei zijn moeder.

‘Dat dacht ik ook, tot ik de leiding kreeg over een team jonge agenten die een protestmars ter ondersteuning van nucleaire ontwapening bijwoonden en het uit de hand begon te lopen.’

‘Wat gebeurde er?’ vroeg zijn zus.

‘Ik bleek niet kalm genoeg te reageren toen een demonstrant een van mijn mannen uitschold voor fascistische klootzak.’

‘Ik kan me niet voorstellen waar ze mij voor zouden hebben uitmaakt,’ zei Sir Julian.

‘Of hoe je ze zou hebben gereageerd,’ zei Marjorie.

Iedereen lachte, op Beth na, die wilde weten hoe William had gereageerd.

‘Ik heb ’m voor z’n ballen geschopt.’

‘Je hebt wat!?’ reageerde zijn moeder.

‘Eigenlijk trok ik alleen mijn wapenstok, maar dat was niet wat hij beweerde toen we op het bureau kwamen. Dat ik naliet om in mijn rapport te vermelden wat er echt was gebeurd, hielp niet.’

‘Ik kan niet doen alsof ik het er beter vanaf zou brengen,’ zei Sir Julian en hij liet zich weer in zijn stoel zakken.

‘Vader, laten we eerlijk zijn,’ zei William terwijl hij hem een kop koffie aanreikte. ‘U zou die beschonken bestuurder hebben opgesloten, de

winkelmanager en zijn medewerker hebben gezegd op te houden met dat zielige gedrag en de demonstrant ongetwijfeld een tweede keer voor z'n kloten hebben geschopt. Sorry voor mijn taalgebruik, moeder.'

'Je zei dat het examen uit drie onderdelen bestond,' zei Sir Julian in een poging tot herstel.

'Het derde onderdeel is een schriftelijk examen.'

'Dan maak ik nog steeds een kans.'

'Je moet in anderhalf uur zestig vragen beantwoorden.' William nam een slokje koffie en leunde achterover voordat hij zijn vader ter wille was. 'Als u uit de tuin van de buurman een paar wilde narcissen plukte en die aan uw vrouw gaf, zou een van jullie dan een misdrijf begaan?'

'Zeker wel,' zei Sir Julian. 'De man is schuldig aan diefstal. Maar wist de vrouw dat hij de narcissen uit de tuin van hun buurman had genomen?'

'Ja,' zei William.

'Dan is ze schuldig aan het ontvangen van gestolen goederen. Een uitgemaakte zaak.'

'*M'lord*, daar ben ik het niet mee eens,' zei Grace terwijl ze overeind kwam. 'Ik denk dat "wilde" hier het relevante woord is. Als alle betrokken partijen zich ervan bewust waren dat de bloemen wild en dus niet door de buurman geplant waren, had mijn cliënt het recht om ze te plukken.'

'Dat was mijn antwoord,' zei William. 'En het blijkt dat Grace en ik gelijk hebben.'

'Geef me nog één kans,' zei Sir Julian en hij herschikte zijn niet-bestaande toga.

'Op welke leeftijd is een jong iemand verantwoordelijk voor een strafbaar feit? Acht, tien, veertien of zeventien jaar?'

'Tien,' zei Grace voordat haar vader kon antwoorden.

'Weer goed,' zei William.

‘Ik beken dat ik weinig jongeren verdedig.’

‘Alleen omdat ze zich uw buitensporige tarieven niet kunnen veroorloven,’ zei Grace.

‘Heb jij ooit een minderjarige verdedigd, Grace?’ vroeg haar moeder voordat Sir Julian zijn kruisverhoor kon voortzetten.

‘Ja. Afgelopen week nog heb ik een elfjarige vertegenwoordigd die werd beschuldigd van winkeldiefstal in Balham.’

‘Je hebt hem ongetwijfeld vrij gekregen nadat je beweerde dat hij uit een kansarm milieu kwam en zijn vader hem regelmatig sloeg.’

‘Haar,’ zei Grace. ‘Haar vader verliet het gezin kort na haar geboorte, waardoor zijn vrouw twee banen moest nemen en in haar eentje drie kinderen op te voeden had.’

‘Het zou nooit tot een rechtszaak hebben moeten komen,’ zei Williams moeder.

‘Mee eens, moeder, en dat zou ook niet gebeurd zijn als het meisje niet ongelukkigerwijs was betrappt op het stelen van de beste stukken vlees uit haar plaatselijke supermarkt, die ze in een met folie gevoerde boodschappentas stopte en daarna verkocht aan een gewetenloze plaatselijke slager.’

‘Wat was de uitspraak van het hof?’ vroeg Marjorie.

‘De slager werd zwaar beboet en het kind is onder toezicht geplaatst. Maar goed, ze had ook niet het voordeel door liefdevolle ouders uit de middenklasse te zijn grootgebracht in een comfortabel plattelandshuisje in Kent. Ze was nog nooit meer dan anderhalve kilometer van haar eigen voordeur afgedwaald. Ze wist niet eens dat er een rivier dwars door haar geboortestad stroomde.’

‘Moet ik schuldig worden geacht, m’lord, alleen maar omdat ik heb getracht mijn kinderen een goede start in het leven te geven?’ vroeg Sir Julian, waarna hij eraan toevoegde: ‘Is mij nog één kans toegestaan voordat de examinatoren mij deporteren?’

‘Geef die man een viool,’ merkte Marjorie op.

‘Een kroegbaas komt erachter dat enkele klanten in zijn biertuin wiet zitten te roken,’ zei William. ‘Begaat hij een overtreding?’

‘Dat doet hij zeker,’ antwoordde Sir Julian, ‘omdat hij toestaat dat zijn terrein wordt gebruikt voor de consumptie van een verboden middel.’

‘En als een van de wiet rokende klanten de joint aan een vriend geeft, die er een hijs van neemt, is hij dan ook schuldig aan een misdrijf?’

‘Natuurlijk. Hij is schuldig aan bezit én aan het verstrekken van een verboden drug en moet dienovereenkomstig worden aangeklaagd.’

‘Waanzin,’ zei Grace.

‘Mee eens,’ zei William. ‘Vooral omdat de politie niet de middelen heeft om elk klein misdrijf na te jagen.’

‘Noem dat maar klein,’ zei Sir Julian. ‘In feite is het ’t begin van een hellend vlak.’

‘En als de kroegbaas of de klant zich er niet van bewust was dat het een misdrijf was?’ vroeg Beth.

‘Onbekendheid met de wet is geen verdediging,’ zei Sir Julian. ‘Anders kun je vermoorden wie je maar wilt en vervolgens beweren dat je niet besepte dat het een misdrijf was.’

‘Wat een goed idee,’ zei Marjorie. ‘Want als ik met de moord op mijn man weg had kunnen komen, zou ik lang geleden al voor gebrek aan kennis hebben gepleit. Het enige wat me er in feite van heeft weerhouden, is de wetenschap dat ik hem nodig zou hebben om mij te verdedigen wanneer de zaak voorkwam.’

Iedereen barstte in lachen uit.

‘Echt, moeder,’ zei Grace, ‘de helft van de Orde van Advocaten zou maar wat bereid zijn om u te verdedigen, terwijl de andere helft als getuige voor de verdediging zou opdagen.’

‘Hoe dan ook,’ zei Sir Julian, en hij haalde een hand over een gefronste wenkbrauw, ‘heb ik deze keer gelijk?’

‘Ja, vader. Maar kijk niet verrast op als cannabis nog tijdens mijn leven wordt gelegaliseerd.’

‘Niet tijdens dat van mij, hoop ik,’ zei Sir Julian met gevoel.

‘Mij lijkt het dat waar jouw vader hopeloos zou zijn gezakt voor het examen,’ zei Marjorie, ‘jij geslaagd moet zijn.’

‘Ondanks het feit dat hij een demonstrant voor zijn ballen heeft geschopt,’ zei Sir Julian.

‘Nee,’ zei William.

‘Nee, je bent niet geslaagd, of nee, je hebt niemand voor zijn ballen geschopt?’ vroeg zijn vader.

Iedereen moest lachen.

‘Je hebt gelijk, Marjorie,’ zei Beth, die haar verloofde te hulp schoot. ‘Met ingang van aanstaande maandag zal William rechercheur-hoofdagent zijn.’

Sir Julian was de eerste die opstond en zijn glas hief. ‘Gefeliciteerd, mijn jongen,’ zei hij. ‘Op de eerste stap op een lange ladder.’

‘De eerste stap op een lange ladder,’ herhaalde de rest van de familie terwijl ze allemaal opstonden en hun glas omhoogbrachten.

‘En, hoelang voordat je inspecteur wordt?’ vroeg Sir Julian al voordat hij ook maar weer was gaan zitten.

‘Kalm aan, vader,’ zei Grace, ‘of ik moet iedereen misschien vertellen wat de rechter tijdens zijn resumé van uw meest recente zaak over u zei.’

‘Vooringenomen ouwe gek.’

‘Wat je zegt ben je...’ zeiden ze alle vier in koor.

‘Wat is het volgende op je agenda, mijn jongen?’ vroeg Sir Julian in een poging tot herstel.

‘Nu de politiek eindelijk heeft geaccepteerd dat het land met een groot drugsprobleem zit, is de Hawk van plan om onze hele afdeling op te schudden.’

‘Hoe groot is het probleem eigenlijk?’ vroeg Marjorie.

‘Meer dan twee miljoen mensen in Groot-Brittannië roken geregeld wiet. Nog eens vierhonderdduizend snuiven cocaïne, onder wie enkele van onze vrienden, inclusief een rechter, zij het in zijn geval alleen in het weekend. Tragischer is het feit dat er meer dan een kwart miljoen geregistreerde heroïneverslaafden zijn, wat een van de voornaamste redenen is waarom de nationale gezondheidszorg zo overbelast is.’

‘Als dat het geval is,’ zei Sir Julian, ‘moeten een paar slechte schoften ten koste van de verslaafden een fortuin verdienen.’

‘Er zijn toonaangevende drugsbaronnen die letterlijk miljoenen opstrijken terwijl jonge dealers, van wie sommige nog op school zitten, wel honderd pond per dag kunnen verdienen, wat meer is dan mijn baas betaald krijgt, laat staan een nederige hoofdagent.’

‘Als er zoveel geld in omgaat,’ zei Sir Julian, ‘zou een minder gewetensvolle collega van jou weleens in de verleiding kunnen komen om een graantje mee te pikken.’

‘Niet als commissaris Hawksby zijn zin krijgt. Hij vindt een corrupte diender erger dan een crimineel.’

‘Ik ben het met hem eens,’ zei Sir Julian.

‘En wat is hij van plan te gaan doen aan het drugsprobleem?’ vroeg Grace.

‘De hoofdcommissaris heeft hem toestemming gegeven om een elite-eenheid op te zetten waarvan het enige doel zal zijn om één drugsbaron in het bijzonder op te sporen en uit te schakelen. Intussen concentreren de regionale drugseenheden zich op de distributieketen en laten ze het aan de plaatselijke politie over om de dealers op straat aan te pakken, en ook de gebruikers, die andere misdrijven als inbraak en diefstal plegen om hun verslaving te financieren.’

‘Onlangs heb ik er een stuk of twee verdedigd,’ zei Grace. ‘Wanhopige, zielige gevallen met weinig meer doelen in het leven dan het scoren van hun volgende fix. Hoelang nog voordat de autoriteiten doorkrijgen dat

het eigenlijk een medisch probleem is en dat niet iedere verslaafde als een crimineel moet worden behandeld?’

‘Maar het zijn criminelen,’ onderbrak haar vader haar, ‘en ze moeten worden opgesloten, niet vertroeteld. Wacht maar tot er bij jou wordt ingebroken, Grace, dan piep je wel anders.’

‘Er is al bij ons ingebroken, twee keer,’ zei Grace.

‘Vermoedelijk door iemand die geen baan kan behouden. Verslaafden beginnen met stelen van hun ouders,’ zei William, ‘dan van hun vrienden, dan van iedereen die een raam open laat staan. Toen ik nog straatdiensten liep, heb ik een keer een jongvolwassene aangehouden die in zijn flat een stuk of tien tv’s, tientallen andere elektrische apparaten, schilderijen, horloges en zelfs een diadeem had liggen. En dan zijn er de helers, die een klein fortuin vergaren. Ze zetten zogenaamde pandjeshuizen op voor klanten die nooit van plan zijn om de goederen terug te vorderen.’

‘Maar die kunnen jullie toch zeker wel sluiten?’ opperde Beth.

‘Doen we ook. Maar het zijn net kakkerlakken. Je vertrap er één en vervolgens komen er een stuk of zes uit het houtwerk gekropen. Drugs zijn inmiddels een internationale industrie, net als olie, banken of staal. Als enkele van de grootste kartels hun jaarwinst moesten opgeven, zouden ze niet alleen tot de top honderd op de beurs behoren, maar zou de minister van Financiën ook miljarden meer aan belasting kunnen ophalen.’

‘Misschien is het moment aangebroken om na te denken over geregeleerde legalisering van een aantal drugs,’ zei Grace.

‘Over mijn lijk,’ reageerde Sir Julian.

‘Als we het niet doen, vrees ik dat er veel meer lijken zullen zijn.’

Sir Julian was even stil en daar profiteerde Marjorie van. ‘Goddank wonen wij in Shoreham,’ zei ze.

‘Moeder, ik kan u verzekeren dat er in Shoreham meer drugsdealers zijn dan verkeersregelaars.’

‘En wat wil de Hawk daaraan gaan doen?’ vroeg Sir Julian.

‘Het hoofd afhakken van het monster dat de helft van de dealers in Londen controleert.’

‘Waarom houden jullie hem dan niet gewoon aan?’

‘Op welke beschuldiging? Buiten het feit dat we niet eens weten hoe hij eruitziet. We weten zijn echte naam niet of waar hij woont. In de handel staat hij bekend als de Adder, maar we moeten zijn nest nog zien te lokaliseren, laat staan –’

‘Hoe staat het met jullie trouwplannen, Beth?’ vroeg Marjorie. Ze wilde duidelijk op een ander onderwerp overstappen. ‘Hebben jullie nu eindelijk een datum?’

‘Helaas niet,’ zei William.

‘Wel waar,’ zei Beth.

‘Fijn dat je me dat even laat weten,’ zei William. ‘Laten we hopen dat ik die dag geen dienst heb, of erger, in een getuigenbank zit om te proberen een geharde crimineel vast te nagelen die door mijn overbetaalde vader zal worden verdedigd.’

‘In welk geval het proces vóór de lunch voorbij zal zijn,’ zei Sir Julian, ‘en wij allebei op tijd zullen kunnen zijn.’

‘Ik moet om een gunst vragen,’ zei Beth, die beide mannen negeerde en zich tot Marjorie richtte.

‘Natuurlijk,’ zei Marjorie. ‘We zouden maar al te graag helpen.’

‘Omdat mijn vader een paar jaar in de gevangenis moest doorbrengen en aangezien wij –’

‘Een gerechtelijke dwaling die terecht ongedaan werd gemaakt,’ interrumpeerde Grace.

‘– en aangezien wij pas onlangs een woonplek hebben gevonden,’ ging Beth verder, ‘vroeg ik me af of we in jullie plaatselijke kerk kunnen trouwen.’

‘Waar Marjorie en ik getrouwd zijn,’ zei Sir Julian. ‘Ik kan niets bedenken wat me meer plezier zou doen.’

‘Wat dacht u van Miles Faulkner die voor vier jaar de bak in gaat,’ opperde William, ‘en raadsheer Booth Watson die tegelijkertijd uit de Orde van Advocaten wordt gezet?’

Sir Julian sprak een tijdje niet. ‘Ik zal de rechter om een schorsing moeten verzoeken, want wellicht moet ik een verandering van pleidooi overwegen.’

‘En jij, Grace?’ vroeg William.

‘Ik wens alleen dat ik met mijn partner in de plaatselijke kerk in het huwelijk kan treden.’